

İkinci Toplantı

Saat: 16 - 17¹⁵

Başkanlık Kuru:

Başkan : Bayan Afet

Sekreterler : B. İsmail Müştak Mayakon
Bayan Zerrin Dilmen

Başkan — Celse açılmıştır. Profesör İbrahim Necmi Dilmen tezine devam deceptir.

İ. N. Dilmen — Deminki izahlar arasında eklerin delâlet ettikleri manaları daha iyi ihata edebilmek için bunu tahtada şekillerle göstermeme müsaadenizi rica ederim:

Merkezleri hep bir olmak üzere şuraya iç içe altı daire çiziyorum. Bunların en küçüğü, hepsinin ortasındaki asıl merkezî dairedir. Bunu (M) ile gösterelim.

İşte eklerin birinci grubu bu daire ile temsil olunur. Bu daire *egoyu, ben* mefhumunu gösterir. *M, b, v, p, f* konsonları bu daireye bağlıdır.

Bunun etrafındaki ikinci daire (N) dairesidir. Egonun en yakın muhitini anlatır.

Bundan sonra gelen iç içe üç dairenin birincisi (Ş), ikincisi (S), üçüncüsü (Z) daireleridir. Herbiri bir evvelkinden biraz daha uzak ve geniş olmak üzere egodan oldukça uzak sahalara delâlet ederler. (*j, c, ç*) konsonları da bu dairelere bağlıdır.

En geniş ve en dış daire (L) dairesidir. Burası egodan en uzak bir sahadır. Burada en geniş şümül, en yaygın umumiyet, en dağınık müphemiyet manaları vardır. Bununla saha gösteren ek grupları sona ermiş olur.

Bütün bu saha gruplarında müsbet ve menfi olarak iki türlü mana görülebilir: Yani merkezden o sahaya kadar mana genişliyorsa kelime-

nin delâleti müsbettir; bilâkis mana merkezden uzaklaşarak o sahaya atılıyorsa kelimenin delâleti menfidir.

Saha haricinde olan üç ek grubu daha vardır. Bunları da dairelerin dışına yazıyorum:

- 1) *D - t* grubu,
- 2) *R* grubu,
- 3) *K, ğ, y, g, b* grubu.

D - t grubu yapıcılık, yaptırıcılık, yapılmış olmaklık anlamlarını verir.

R grubu takarrür ve temerküz anlatır.

K ve ona bağlı olan *ğ, y, g, b* konsonları da kelimeyi tamamlar ve isimlendirir.

Ana kökün türlü manaları bu eklerle tamamlanarak kelimeler teşekkül eder.

Ana kökün yerine geçen, kelimenin başına gelen, yahut ana kökü takip eden birinci derece prensipal kökler, ana kök anlamını kendilerinde temessül ve tecessüm ettirirler. Bu makamda ikinci derece prensipal bir eleman bulunursa ana kökün anlamı bir nüansla ifade edilir.

Şu esaslara dayanarak bir analiz örneği göstermek üzere müsaadenizi rica ederim:

Analiz için ele alacağım kelime (idi) kelimesidir. Bunun Türk dilindeki manaları şunlardır:

I. (İdi) şeklinde, tam kelime olarak, «Allah, hükümdar, malik, Mevlâ, Rap, sahip» anlamlarına gelir. Bu anlamlarda kelimenin (İte, iğe, ike, iye, izi) şekilleri de vardır. [Büyük Türk Lûgati «Uygur lehçesi»; Çağatay Lûgati; Uygurca Kuran Tercümesi; Orhon Yazıtları; Radlof Lûgati I. «Uygur ve Çağatay lehçeleri»; Pavet de Courteille Lûgati; Türk Dili Lûgati; İbnimühenna Lûgati; Tuhfetüzzekiye; Dede Korkut Kitabı; Kısası Rabguzî; Babürname. . . v. s.].

Bu şekillerden «ite» ve - manaya müessir olmıyan vokal değişmeleriyle «ete, ede» kelimeleri, derhal hatıra (ata) kelimesini getirir ki «baba, dede, hâkim» manalarına olduğu malûmdur. «Allah» anlamında bu kelimenin Grekçe denilen (Theos), Lâtince (Deus) ve Fransızca (Dieu) sözleriyle münasebeti görülür.

Yine bu şekillerden (iğe) derhal hatıra (ağa) sözünü getirir ki, «büyük birader, hâkim, efendi» anlamlarına geldiği malûmdur. Bunun diğer şekli olan (ike) den de yine aynı anlama gelen (aka) ve «dâhi» demek olan (öke) kelimeleri hatırlanır.

(İzi) şekli ise, bir yandan «Allah» anlamıyla Farsça denilen (İzit) ve (Yezdan), öte yandan Arapça sanılan ve bir mabut ismi olan (Uzza) kelimelerini, bir başka görüşten de - «z» yerine «c» gelerek - Kırılığa anlamına gelen «ece» sözünü düşündürmektedir.

II. Yine (idi) şeklinde, bir fiil sıygası olarak, herhangi bir vasfın veya bir fiilin geçmiş zamanda olmuş olduğunu anlatmağa yarar. Bu şekilde, başındaki vokal düşerek, kendinden önce gelen kelimeye «di» şeklinde yapışır ve bir ek rolü oynar: «güzeldi, gelmişti, severdi...» gibi ki, «güzel idi, gelmiş idi, sever idi»... yerindedir.

III. Sonda (i) şeklinde görülen vokal kaldırılınca husule gelen (id) sözü, «ifa» anlamına gelir ki, doğrudan doğruya - Arapça sanılan - «eda» kelimesini hatıra getirir [Uygurca Endeksi]. «Ödemek» sözünün «öde» aslı da buraya bağlıdır.

IV. (İde) kelimesi Küerik Lehçesinde «kuvvet» anlamındadır. Radlof Lûgati bunun sonundaki «e» nin uzun okunacağını da kaydediyor ki, kelimenin aslı «ideğ» olduğunu gösterir. Bunun Grekçe denilen (idea) ve bundan Fransızcaya geçen (idée) kelimeleriyle ilgisi meydandadır.

Bu manalar elde olarak, kelimenin etimolojik şeklini aramağa ve türlü dillerdeki şekillerini karşılaştırmağa girişelim:

Güneş - Dil Teorisinin birinci prensipi, kelimenin etimolojik şeklinin başında bir ana kök bulunmasıdır. Bu ana kök kaynaşmış olabilir. (İdi) kelimesinde vaziyet böyledir. Fakat bunun (iğ) şeklinde (iğ) ana kökünü buluyoruz: (İdi) ve ona benzeyen (iti, ite, ete, ata, ede, ide, öde) şekillerinde ise, bu (iğ) ana kökü kendisinden sonra gelen ikinci derece prensipal elemanla kaynaşmış bulunuyor. Yani bu kelimeler asıl etimolojik şekillerinde:

	(1)	(2)	(3)
idi :	(iğ + id — iğ)		
iti :	(iğ — it — iğ)		
ete :	(eğ — et — eğ)		
ata :	(ağ — at — ağ)		
ede :	(eğ — ed — eğ)		
ide :	(iğ — id — eğ)		
öde :	(öğ — öd — eğ)		

dir.

(İke, iye) ve bunun nazîri olan (aka, öke) şekillerinde ana kökü, ikinci derece prensipal bir eleman yerine, doğrudan doğruya, birinci

derece prensipal kökler kuran (k) ve (y) konsonları temsil etmektedir. Bunların etimolojik şekilleri de:

(1) (2) (3)
ike : (iğ + ik + eğ)
iye : (iğ + iy + eğ)
aka : (ağ + ak + ağ)
öke : (öğ + ök + eğ)

olur.

Bu seride görülen (k) ve (y) konsonları doğrudan doğruya ana köke çevrilerek:

(1) (2)
(ağ + ağ) = ağa

kelimesi de kurulmuş olur ki,

(iğ + eğ) = iğe

ile birdir. Butadgubiliğ'de «Allah» anlamına olaark kullanılan (Oğan) kelimesi de - (n) konsonu (nğ) den değişme olarak - bunlarla birleşir.

Yine bu (k) ve (y) konsonları «s, ş, c, ç, z, þ» serisine tebedül ederek «izi» ve «ece» kelimeleri de teşekkül eder ki, bunların da etimolojik şekilleri:

(1) (2) (3)
İzi : (iğ + iz + iğ)
Ece : (eğ + ec + eğ)

dir.

Ana kök kaynaştıktan başka baş taraftaki vokal de düşecek olursa «d» ve onun değişebileceği konsonlarla başlıyan kelimeler kurulur. Bu düşmenin en bariz ve inkâr kabul etmez örneğini, fiil anlamına olan «idi» de görürüz ki, bugün dahi «i» li ve «i» siz şekilleri kullanılmaktadır. (Théos), (Deus) ve (Dieu) kelimeleri de böyle kurulmuştur. Bunların etimolojik şekilleri:

(1) (2) (3) (4)
Théos : eğ — et — eğ + os (ğ)
Deus : eğ + ed + eğ + us (ğ)
Dieu : iğ + id + iğ + öğ

dür.

Kuruluşlarını kısaca gördüğümüz bütün bu kelimelerde bulunan unsurları şöyle anlayabiliriz:

(1) İğ, eğ, ağ, öğ: Yalnız vokali değişen ana köktür. Yukarıda analiz ettiğimiz kelimelerin anlamlarına göre bu sözlerde ana kökün asıl manası, «Güneş» fikrinin bir mabut olarak telâkkisi ile doğan «kuvvet, kudret, sahiplik, efendilik» fikirleridir.

Bu ana köke başka manalar verilmek suretiyle kurulabilen kelimelerden ve «idi» nin zaman anlamından biraz sonra bahsedeceğim.

(2) Yukarıda analizlerini gösterdiğimiz kelimelerde bu eleman yerinde üç seri konson görüyoruz:

I. İd, it, et, at, ed, öd: Vokalleri daima değişebilen bu fonemlerin konsonları - birbirinin ayrı olan - «d» ve «t» den ibarettir. Hemen ana kökten sonra geldiğine göre, sahiplik anlamıyla ana kök manasını üzerine alarak temsil eden ikinci derece prensipal köktür.

Ana köke verdiğimiz «kuvvet, kudret, sahiplik, efendilik» anlamları bu prensipal elemanda temessül edince «kuvvet ve kudret sahibi, kavi, kadir, sahip, efendi» manaları ifade edilmiş olur.

II. İk, ak, ök, ağ, iy: Türlü vokallerle birinci kategori konsonlarından kurulan bu fonemler, doğrudan doğruya birinci derece prensipal köklerdir. Ana kök anlamını üzerlerine alarak temsil ederler ve doğrudan doğruya onun yerine geçerler. Bir derecede ki bunları şu iki şekilden hangisinde olsa yazmak caizdir.

Birinci şekiller				İkinci şekiller	
(1)	(2)	(3)		(1)	(2)
(iğ + ik + eğ)			=	(ik + eğ)	
(iğ + iy + eğ)			=	(iy + eğ)	
(ağ + ak + ağ)			=	(ak + ağ)	
(ög + ök + eğ)			=	(ök + eğ)	

Bütün bu kelimelerden anlaşılın mana, ana köke verdiğimiz «kuvvet, kudret, sahiplik» anlamlarının temessül ve recellisinden ibarettir.

III. Yine bu ikinci elemanlar arasında «z» ve «c» konsonları da görülüyor. «Z» yerine «s» alarak (ıs) sözü de «sahip» anlamına gelir. Bu «z, c, s» konsonları, doğrudan doğruya II. numarada gösterilen «ğ, k, y» konsonlarından değişme olarak alınabilir. Kendi manalarıyla alınsalar bile, ana kökün «kuvvet, kudret, sahiplik, efendilik» anlamlarını oldukça geniş bir sahada temsil etmiş olurlar.

(3) İğ, eğ, ağ: Yukarıda analiz ettiğimiz kelimelerden, yalnız son üçü müstesna olarak, hepsinde bu eleman, sonuncu elemandır. Yal-

nız «Théos, Deus, Dieu» kelimelerinde sondan bir evelki olarak görünüyorlar.

I. Üç fonemli kelimelerde bu fonemler, kelimenin manasını tamamlayan, tayin eden, ifade eden, kelimeyi isimlendiren son eklerdir.

II. Dört fonemli kelimelerde ise, bu fonemler, kuvvet ve kudretin sahibi olan süje ve objeyi göstermekte ve tamamlama ve isimlendirme rolü,

(4) Os = oğ, us = uğ ve öğ son eklerine geçmektedir.

Şu umumi analize göre yukarıda geçen kelimelerin hepsinde «kuvvet, kudret, sahiplik, efendilik» manası vardır. Bu mana kimisinde sahip ve fail anlamıyla, kimisinde doğrudan doğruya, kimisinde de geniş bir saha üzerinde tecelli eylemektedir.

Bunlar arasında «ata» kelimesini arkadaşım Profesör Tankut, elinizdeki kitabında derin derin incelemiş olduğu gibi; «ede» sözünün büyük baba anlamını da arkadaşım Profesör İnanın kitabında «dede» kelimesinin analizinde görebilirsiniz. Bu «dede» kelimesinin kuruluşunda, Güneş - Dil fonetiğinin en ince kaidelerinden birini görüyoruz, ki o da kaynaşma arasında bazen «ğ» nin kendisinden önce veya sonra gelen herhangi bir konsona çevrilmesi ve kelimenin morfolojik şeklinde böylece iki aynı konsonun yanyana görünmesidir. Güneş - Dil etimolojisi böyle yanyana iki aynı konsondan birinin «ğ» den çevrilmiş olması lâzım geleceğini de ortaya koymuştur.

İşte «eğ + ed + eğ = ede» kelimesinde ana kökün «ğ» si kendinden sonraki elemanın konsonuna çevrilerek ve yalnız başındaki vokal düşerek «dede» kelimesi kurulmuştur.

Arkadaşlarımın analizini yaptığı kelimeler üzerinde durmuyarak, öteki kelimelerin manalarına kısaca bir bakalım:

«İdi, iti, ete, ike, iye, aka, ağa, izi, ece» kelimelerinin hepsinde bulunan mana «kuvvete, kudrete, büyüklüğe, efendiliğe sahip» manasından ibarettir ki, bu kelimelerin lûgatlerde yazılı anlamı olan «Allah, hükümdar, malik, Mevlâ, Rap, sahip» manaları da tamamıyla böyle izah edilmiş olur. «Théos, Deus, Dieu» kelimeleri de bu anlamda ise de bunlarda daha sarîh olarak süje de ifade edilmiştir. «Dâhi» demek olan «öke» de «kuvvet ve kudret» daha ziyade dimağa, anlayışa, zekâyâ tahsis edilmiş olmaktan başka bir ayrılık yoktur. «İde» nin Küerik Lehçesindeki kuvvet anlamı da bunlarla birdir.

Yalnız «ide» nin «eda» ve «fikir» anlamları ve «öde» şekli ile münasebeti, ana köke kuvvet ve kudretten daha başka bir mana vermekle daha iyi izah edilebilir.

İşte burada «Güneş - Dil» Teorisinin en ince derinliklerinden birine daha temas ediyoruz. Bunu da iyice anlatabilmek üzere biraz daha sabrınızı rica edeceğim:

Güneş - Dil Teorisi, ana kök anlamını «Güneş» esasından alarak bundan çıkabilen bütün genel mefhumlara yaymaktadır. Bu «policémie» yani «çok anlamlılık» hâdisesi, dilcilerin ötedenberi tanıdıkları bir hâdisedir. Fakat bunun tam sebebi şimdiye kadar izah edilememiştir. Türk dil tezi, bütün anlamları ilkel «Güneş» mefhumuna bağlamakla bu izahı da vermiş bulunuyor.

«V. + ğ» şeklindeki bir ana köke, meselâ - «idi» kelimesinde önümüze çıkan - «iğ» köküne «kuvvet, kudret, sahiplik, efendilik, büyüklük» manalarını verince, bundan «Allah» ve «sahip» anlamlarıyla, birinci derece mümessil elemanlarla, «ağa, eğe, iğe, aka, ike, iye»; sahiplik ve faillik elemanlarıyla «at, ede, idi, iti, ete»; geniş saha elemanlarıyla «ece, izi» kelimeleri vücut bulur.

Burada ana kökün «ğ» konsonu birinci derece prensipal kök kurmağa yarıyan konsonlardan «g» ye çevrilince kelime, «got» ve «God» şekillerini alır ki, Alman ve İngiliz dillerinde Allaha verilen isimdir. Türkçede «idi» ile birlikte kullanılan «kut» kelimesinin de bunun aynı olduğu etimolojik şekillerinin karşılaştırılmasıyla hemen meydana çıkar:

(1) (2)
Got : oğ + ot
God : oğ + od
Kut : uk + ut

Bir kere buraya vâsil olunca yine «Allah» anlamına gelen şu kelimeler de aynı etimolojik seriye girer:

(1) (2) (3)
Kuday (T.) : uk + ud + ay
Huda (Fa.) : uh + ud + ağ
Ehad (Ar.) : eh + ad + eğ

Ana kökün «kuvvet, kudret, sahiplik, efendilik, büyüklük» anlamlarından böylece «Allah» ve «sahip» anlamına bir sürü kelime doğduğu görülüyor.

Şimdi yine bu ana köke başka manalar vermeği deniyelim:

Meselâ «idi» kelimesinde «iğ» ana köküne «zaman» manası verelim:

(1) (2) (3)
iğ + id + iğ

serisinde:

- (1) İğ: Zaman anlamına ana kök olur.
 (2) İd: Bu zaman mefhumunun olmuş olduğunu göstererek ana kök anlamını üzerine alır.
 (3) Kelimeyi tamamlar, tayin ve ifade eder, isimlendirir.

Bu halde ana kök, kendisinden sonra gelen elemanla kaynaşarak, (idi): «bir işin bir zamanda yapılmış olduğunu» ifadeye yarayan söz olur ki, bu kelimenin mazi ve hikâye sırgalarındaki rolü böylece ortaya çıkmış olur.

Ana köke aydınlık anlamını vermeği de tecrübe edelim:

- (1) (2) (3)
 iğ + id + iğ

serisinde:

(1) İğ: Aydınlık, parlaklık ve bu mefhumun abstre manaya nakliyle zekâ anlamlarına ana kök olur.

(2) İd: Zekânın faaliyetini, yapıcılığını gösteren elemandır. Bundaki «d» konsonu yerine uzak ve geniş saha gösteren «z» yi alırsak mana abstreden konkrete döner ve hakikî ışığın mümessili olan kelimeler ortaya çıkar. Eski Mısırın Güneş Mabudu olan (Oziris); Ay Mabudu olan (İzis); eski Elenlerin Başmabudu olan (Zevs) isimleri; Arapça «zıya» ve «dav» kelimeleri hep bu seriye girer, Yine bu «z» konsonu «y» ye çevrilerek «Zevs» in Lâtince adı olan «Yupiter» ve - j — y tebadülüyle - Fransızcası olan «Jupiter» kelimelerini de doğurmuştur

Doğrudan doğruya «d» ile zekâ ve fikrin faaliyetinin verimi olan ve Grekçe denilen «idea» sözü ve bunun Fransızcası olan «idée» kelimesiyle Arapça denilen «derk» ve «idrak» sözleri ortaya çıkmış olur.

(3) İğ: Kelimeyi tamamlayan ve isimlendiren son ektir.

«Idée» ve «idea» kelimelerinde bu ek dördüncü yeri almış ve üçüncü ek fikrin süje veya objesini göstermeğe yaramıştır. «Idrak» ve «derk» sözlerinde ise, «d» konsonundan sonra, tekarrür ve temrküz gösteren bir «r» elemanı gelmiş ve ondan sonra kelime «ak» ile ifade edilmiştir.

Bunların etimolojik şekilleri şöyledir:

- (1) (2) (3) (4)
 idée : (iğ + id + eğ + eğ)
 idea : (iğ + id + eğ + ağ)
 idrak : (iğ + id + ir + ak)
 derk : (eğ + ed + er + ek)

«D» yerine «z» gelerek kurulan kelimelerin etimolojik şekilleri de şöyledir:

(1) (2) (3) (4)
Oziris: oğ + oz + ir + is (ğ)
İzis : iğ + iz + . + is (ğ)
Zevs : eğ + ez + ev + es (ğ)
Zıya : iğ + ız + ıy + ağ

«Zıya» ve onun daha basiti denilen «dav» kelimeleri Arapçada hem «z», hem de kalın «d» sesi veren bir harfle yazıldığından birinci seriye de geçebilir:

(1) (2) (3) (4)
dav' : ağ + ad + av + ağ
dıya : iğ + id + ıy + ağ

«Zevs» in adına Lâtin ve Fransız lehçelerinde birer «t» ve «r» elemanı katılmıştır:

(1) (2) (3) (4) (5)
Yupiter : uğ + uy + up + it + er
Jupiter : üğ + üj + üp + it + er

«Z» yerine «ş» alarak «izi» sözü türkçe «ışık» sözüne de çevrilir:

(1) (2) (3)
izi : (iğ + iz + iğ)
ışık : (iğ + ış + ık)

Ana köke bir de «ses, söz» manasını verelim: Ana kökün konsonu, kendi kategorisinden olan «y» ye çevrilerek «ay + it = ayıt» ve «ey + it = eyıt» sözleri çıkar ki, Türkçede «ayıtma» ve «eyitme» söylemek demektir. Arapça denilen «ağ + ay + et = âyet» sözü de bunun aynıdır. Baştaki prensipal kök ile vokal de düşerek «demek» kelimesi de buradan gelir.

Ana kökün konsonu «k» ya çevrilerek «uk + uğ = ku» ses demektir. Buna bir «r» ve bir «t» elemanı ilâvesiyle Arapça denilen «ık + ır + ağ + at = kıraat» kelimesinin de aslı ortaya çıkar.

Bunun en basit şekli olan «kare» ve «kre» kelimelerinde «t» elemanına da hacet kalmamıştır:

	(1)	(2)	(3)	(4)
karee :	(ak	+ ar	+ eĝ	+ eĝ)
ikre' :	(rk	+ ir	+ eĝ	+ eĝ)

Ana köke bir de ateş anlamını verelim:

oĝ + ot = ot

sözünün Türkçede ateş manasına geldiği malûmdur. Bunun bir süje veya obje üzerinde ifadesiyle husule gelen

oĝ + ot + op = top

sözü «toprak» kelimesinin ilk monosilâbı olduğu gibi

eĝ + et + eb = teb

kelimesi de Farsça denilen ve «sıtma» manasına gelen bir sözdür. Türkçe «sıtma» ve «sıcak» sözlerinin aslı olan «ısı» sözü de «d» yerine «s» olarak aynı kelimedir.

Ateşin, hararetin bulunduğu obje anlamına olan eski Türkçe «otağ = çadır» ve şimdi kullandığımız «oda» kelimeleri de bu manaya bağlanır ki, Lâtin dilindeki «edoğ = ædos» ve sanskritçedeki «edhâs = edhağ» kelimeleriyle bir olduğu göz önündedir.

Ana kökün «hareket» anlamıyla «id» kelimesi «ifa» manasına geldiği gibi, bunun «öd» şekli de «ödemek» sözünün aslıdır. Arapça denilen «eda» kelimesi de bu «öde» den başka bir şey değildir.

Ana kökün konsonu «g» ye çevrilerek kurulan «gitmek, getirmek, götürmek» ve ana kök düşerek yapılan «atmak, etmek, itmek» sözleri ve bir «r» elemanı ilâvesiyle «devir» kelimesi de hep bu manadan çıkar.

Ana köke «imtidat» anlamı verirsek bundan da Fransızca denilen «durer» kelimesi ve - «d» nin «s» ye çevrilmesiyle - Türkçe «sürmek» sözü ve Arapça denilen «devam» lâkırdısı çıkmış olur.

Hasılı ana köke «su» manasını verecek olursak - bir «r» elemanının da ilâvesiyle - «ter», «dere», «derya» kelimeleri de ortaya çıkar. Slavca denilen «voda» kelimesi de bunun «r» siz bir şeklidir.

Bu izahlar gösterir ki, ana kökün muhtelif manalarından herbiri ele alınarak dillerde ilkel mefhumlardan bugünkü kelimelerin nasıl ortaya çıkmış olduğu büyük bir kolaylık ve akıcılıkla ortaya konulabilmektedir. Bunu bugüne kadar «Güneş - Dil Teorisi» nden başka hiçbir metot yapamamıştır.

Türk Tarih Tezinin kardeşi olan Türk Dil Tezi, işte bu metotla bütün ilim dünyasına dillerin ana kaynağı Türk Dili olduğunu göstermektedir. Davamızın büyüklüğünü ve ağırlığını biliyoruz. Fakat bu, bizi ürkütmiyor. Ölüm uçurumunun kenarından inanılmaz bir hamle

ile kalkınarak, ruhunun içindeki cevherle yeni varlığını dünyaya tanıtmış olan **ATATÜRK Türkiye**sinin ilim bahislerinde de şaşırtıcı büyük muvaffakiyetlere namzet olduğuna inanıyoruz. *(Alkışlar)*

İşte bu inanla «Güneş - Dil Teorisi» ni buradaki yerli ve yabancı dâlcilerin önüne koyuyor, tenkitlerini, muahazelerini emniyetle bekliyoruz. *(Alkışlar)*

Başkan — Profesör Dîlmen'in «Güneş - Dil Teorisinin ana hatları» adındaki tezi bitmiştir. Tez hakkında söz söylemek isteyen varsa adlarını lûtfen yazdırsınlar.

Gündemimizin sırasına göre ikinci tez «Güneş - Dil Teorisine göre Pankronik usulle Paleo - Sosyolojik dil tetkikleri» dir. Fakat vaktin darlığına binaen müsaade ederseniz bu tez yerine daha kısa olan, Dil Fakültesi talebelerinden bir Bayanın erüdü okunsun. Çünkü diğeri bugün bitemeyecektir. *(Muvafık sesleri)*

On dakika fasıldan sonra tekrar burada bu erüdü dinleriz.